

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 110. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344227456.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

... Over Luxembourghaven laa den Dag Glansen af en blændende Sol. Alle Træerne var sprungne ud. Og skønt det endnu ikke var den første April, følte man det behageligt at kunne gaa i Skyggen. Jeg husker de tunge, grønne Grene og Madame Cazals, helt klædt i Sort, med det lange, statelige Sørgeslør, som hun bar til Ære for en afdød Broder. Skønt hun ikke havde forlangt Øvrighedens Attester for sin Pagt med Viseforfatteren, var hun i alt sit Væsen gennemtrængt af en borgerlig Tilforladelighed; kun at hendes store, lysende og fixerende Øjne saa' dobbelt saa klart som de fleste Borgerhustruers, og at hendes sunde Sans, utrættelig og morsom som kun hos visse ræsonnerende Kvinder i Molières allerbedste Komedier, havde en næsten magnetiserende Nøjagtighed. En otteogtyveaarig Kvinde, uinteresseret hengiven i sit Forhold til en Mand og dog saa praktisk, at hun arbejder de sex Dage af Ugen, en saadan Opofrelse i Forbindelse med en saadan Fornuft syntes mig at høre hjemme i svundne Tider, da alt var bedre. Hendes uimodstaaelige Ræsonnement og hendes letvakte, feminine Interesserthed gjorde vor Underholdning fortrolig som en Samtale med en klog Søster. Da hun havde fortalt mig, hvorledes Digteren Verlaine og Cazals havde skrevet Sonnetter til hinanden i *La Plume*, hvorledes Verlaine ogsaa havde skrevet et Digt til hende, hvorledes Cazals, der holdt mere af at skrive end at tegne, endnu aldrig havde gjort hendes Portræt, - var jeg bestandig saa blændet af at se Aanden fra Molières Komedier vandre levende omkring, at jeg gav et uforsigtigt Løfte: »Hvis jeg kunde tegne, vilde jeg tegne Dem strax .... Nu er det mig ikke givet - men jeg vil skrive en Sonnet til Dem.«